

Arrest

nr. 97 709 van 22 februari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 24 december 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 november 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. MONKERHEY, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Fars afkomstig uit Shiraz en bent u Iraans staatsburger. Ongeveer een maand na de vorige presidentsverkiezingen nam u deel aan een manifestatie in Shiraz. Tijdens de betoging werd u samen met uw ouders opgepakt. U werd naar een plaatselijke kazerne gebracht waar u negen dagen werd opgesloten. Na het tekenen van een beloftebrief op de Revolutionaire Rechtbank werd u vrijgelaten. Ongeveer anderhalf jaar later nam u opnieuw aan een betoging deel. Toen werd u niet gearresteerd. Dezelfde avond echter – u was aan het werk in uw winkel – kreeg u een telefoontje van N. (...), een vriendin die toen samen met haar partner in

uw appartement verbleef. Ze deelde u mee dat er agenten in burger van het Ettelaat (Ministerie van Informatie) voor uw appartement stonden. Ze gaf u ook nog mee dat de agenten met uw huisbaas hadden gepraat. U vluchtte direct, samen met uw collega M. S. (...) (O.V. 6.773.316), die ook aan de betoging had deelgenomen, met de wagen. Onderweg kreeg u nogmaals telefoon van uw vriendin. Ze herhaalde in paniek hetgeen ze u al gezegd had. Ze zei u ook dat ze hen niet binnengelaten had. Gezien er in uw appartement verboden materiaal (dat onder meer aan M. (...) toebehoorde) lag, begreep u dat u in gevaar was. U belde hierna onmiddellijk uw broer op om uw situatie uit de doeken te doen. Jullie spraken af op de familiale boerderij, even buiten Shiraz, waar M. (...) en u een tijdje zouden onderduiken. De dag erop vond in de woning van uw ouders een huiszoeking plaats. Uw vader werd korte tijd voor ondervraging meegenomen. Jullie besloten daarop Iran te verlaten. M. (...) vertrok eerst. Even later regelde u een vals visum in uw paspoort en nam u het vliegtuig naar België, waar u in de luchthaven door M. (...) werd opgewacht. Op 24 februari 2011 vroegen jullie samen asiel aan. U verklaarde uit vrees voor de Iraanse autoriteiten niet meer naar Iran te kunnen terugkeren. Na uw komst in België vernam u dat de autoriteiten nog een tweetal keer bij uw ouders thuis zijn langsgelopen. Intussen keerde M. (...) vrijwillig naar Iran terug. Ter staving van uw identiteit legde u een kopie van uw shenasnameh (geboorteboekje) en van uw paspoort neer.

B. Motivering

Na onderzoek van alle door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in uw administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient er gewezen te worden op het feit dat uw houding geenszins in overeenstemming te brengen is met het koesteren van een gegronde vrees of een reëel risico op ernstige schade. U verklaarde dat u de Iraanse autoriteiten vreesde naar aanleiding van uw deelname aan een betoging. Uit uw verklaringen en uit het door u neergelegde paspoort blijkt evenwel dat u probleemloos legaal met uw eigen paspoort (met vals visum) via de luchthaven Imam Khomeini uw land heeft verlaten en dat u recent nog de Iraanse ambassade in België contacteerde omdat u een aantal documenten wilde verkrijgen (CGVS, p. 5-6; p. 13). Deze vaststellingen op zich ondergraven fundamenteel uw beweerde vrees ten aanzien van de Iraanse autoriteiten.

Daarnaast kan er geen geloof gehecht worden aan uw bewering dat u kort na de presidentsverkiezingen tijdens een manifestatie gearresteerd werd en daarna een tijdje gevangen zat. Er slopen wat dit betreft immers verschillende tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen. Op de Dienst Vreemdelingenzaken vertelde u dat u op 04/04/1387 (Iraanse kalender; stemt overeen met 24 juni 2008 in de Gregoriaanse kalender), i.e. ongeveer een jaar voor de presidentsverkiezingen van 2009, werd gearresteerd. U vervolgde dat u vijf dagen werd opgesloten in de gevangenis van Ettelaat, dat u vrijgelaten werd nadat u in de tiende afdeling van de Revolutionaire Rechtbank van Shiraz een beloftebrief ondertekend had. De rechter die uw zaak behandelde heette R. (...) (CGVS-vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, vragen 3.1 en 3.2). Op het Commissariaat-generaal zei u echter dat u ongeveer een maand na de presidentsverkiezingen werd gearresteerd. U zat toen negen dagen – u had het aantal dagen geteld aan de hand van de gebeden en het ontbijt – in de kazerne van Artesh vast. U kwam vrij na het tekenen van een beloftebrief in de vijfde of achtste kamer – een andere kamer kon het onmogelijk zijn – van de Revolutionaire Rechtbank van Darvazegoran. De naam van de rechter kende u niet en heeft u bovendien nooit gekend (CGVS, p. 9-12). Toen u met voorgaande tegenstrijdigheden werd geconfronteerd, zei u onder meer dat u zich niet meer herinnerde wat u op de Dienst Vreemdelingenzaken allemaal gezegd had, dat de tegenstrijdigheden weinig belangrijke aspecten van uw asielrelaas betreffen en herhaalde u dat u hoe dan ook gevangen had gezeten (CGVS, p. 20). U slaagde er evenwel niet in om voor deze vele tegenstrijdigheden een afdoende uitleg te geven. Bijgevolg kan er aan de door u beweerde gevangenschap naar aanleiding van uw deelname aan een betoging in Shiraz geen enkel geloof meer worden gehecht. Dat er hieraan geen geloof kan worden gehecht, blijkt ook uit uw bewering dat er tijdens deze betoging geen enkele dominante kleur overheerste (CGVS, p. 9). Nochtans blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan uw administratieve dossier toegevoegd werd, dat tijdens de betogingen na de presidentsverkiezingen de overheersende kleur groen was. Hierdoor wordt bijkomend de geloofwaardigheid van uw beweerde deelname ondermijnd.

Ook aan uw beweerde rechtstreekse vluchtaanleiding kan omwille van verschillende tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen geen geloof meer worden gehecht. Op de Dienst Vreemdelingenzaken zei u dat u op 14 februari 2011 aan een betoging had deelgenomen en dat de vrienden die in uw appartement logeerden u de dag erop verwittigden dat er agenten in burger rond uw appartement liepen. U beweerde voorts dat het telefoongesprek plots onverwacht afgesneden werd. Daarop stuurde u uw broer naar uw woning. Hij vernam zo via uw huisbaas dat er een huiszoeking in uw appartement had plaatsgevonden en uw vrienden die er logeerden meegenomen werden. Verschillende zaken werden in beslag genomen. De dag erna vonden huiszoekingen plaats in

de woningen van uw en M.(...)'s ouders. Dit vernam u via uw broer (CGVS-vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal verklaarde u evenwel dat u de dag zelf, ongeveer drie uur na de betoging, reeds door uw vrienden telefonisch op de hoogte gebracht werd van de aanwezigheid van de autoriteiten rond uw appartement. De telefoongesprekken met uw vriendin N. (...) werden normaal afgesloten. Uw broer passeerde inderdaad eens met zijn wagen langs uw appartement, maar hij sprak er niet met uw huisbaas en zelf heeft u evenmin contact opgenomen met uw huisbaas. U wist bijgevolg niet of er een huiszoeking in uw appartement plaatsgevonden had en of er zaken in beslag werden genomen. U heeft evenmin getracht om hierover informatie in te winnen. U wist evenmin of uw vrienden door de autoriteiten meegenomen werden. U had immers over hun lot niets meer vernomen. Ten slotte wist u niet of er ooit bij M. (...)’s ouders een huiszoeking heeft plaatsgevonden. Dat er een huiszoeking in uw ouders’ woning plaatsgevonden had en dat uw vader voor ondervraging meegenomen was, vernam u via uw vader zelf (CGVS, p. 16-19). Geconfronteerd met bovenstaande tegenstrijdigheden, repliceerde u onder meer dat de versie zoals u die op het Commissariaat-generaal vertelde de juiste was. Verder ontkende u op de Dienst Vreemdelingenzaken gezegd te hebben dat uw vrienden die in het appartement verbleven meegenomen werden en dat er zaken in beslag genomen werden (CGVS, p. 20-21). Een louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen kan echter bezwaarlijk als afdoende uitleg voor dermate fundamentele tegenstrijdigheden beschouwd worden. Er kan bijgevolg evenmin enig geloof aan uw directe vluchtaanleiding gehecht worden. Dit blijkt ten slotte tevens uit het feit dat, hoewel uw collega M. (...) dezelfde problemen had als u, hij vrijwillig naar Iran is teruggekeerd (CGVS, p. 3).

De door u neergelegde identiteitsdocumenten bevestigen uw identiteit en uw nationaliteit. Hieraan wordt niet getwijfeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van de artikelen 48/1, 48/2, 48/3, 48/5, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951. Hiertoe gaat verzoekende partij in op de motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen.

2.2.1. De Raad merkt in eerste instantie op dat niet kan worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing artikel 52 van de vreemdelingenwet zou hebben geschonden daar artikel 52 enkel een regeling van de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft. Daarenboven toont verzoekende partij *in concreto* niet aan op welke wijze een schending van dit artikel voorligt en de commissaris-generaal zijn bevoegdheid zou hebben overschreden, dit terwijl vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Gezien verzoekende partij zich zelfs niet de moeite getroost ook maar één concrete aanwijzing te geven van hoe de bestreden beslissing voormeld artikel zou hebben geschonden, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

2.2.2. Waar verzoekende partij de schending aanvoert van de artikelen 48/1 (lees: artikel 48) en 48/2 van de vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat artikel 48 van de vreemdelingenwet bepaalt: “*Kan als vluchteling worden erkend de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die te dien einde gesteld worden door de internationale overeenkomsten die België binden*”. Artikel 48/2 bepaalt: “*Kan als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming worden erkend, de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden*”. Verzoekende partij beargumenteert niet *in concreto* hoe voornoemde, algemeen geformuleerde artikelen door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden zodat de schending ervan niet dienstig wordt aangevoerd.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15

februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.5. Waar verzoekende partij betoogt dat zij om haar land te verlaten niet de gewone procedure heeft gevolgd doch een ambtenaar betaalde om een visum te verkrijgen wat duidelijk aantoonde dat zij een gegronde vrees heeft voor vervolging, wijst de Raad erop dat dit argument resulteert uit een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat verwerende partij duidelijk rekening houdt met de mogelijke aanwezigheid van een vals visum aangebracht in haar internationaal paspoort, doch dat het verlaten van Iran gebruikmakend van een eigen internationaal paspoort – en dus onder haar eigen identiteit – via de internationale luchthaven Imam Khomeini – plaatsen waar steeds een verscherpte controle is ingevolge de veiligheidsvoorschriften – geen blijk geeft van enige vrees door de eigen autoriteiten te worden vervolgd en mogelijk te worden gearresteerd. Daarenboven merkt de Raad op dat het verkrijgen van een visum niet gebeurt door de eigen autoriteiten doch wel door de autoriteiten van het land dat men wenst te bezoeken.

2.2.6. Aangaande het argument van verzoekende partij betreffende de motivering van verwerende partij dat zij zich tot de Iraanse ambassade in België heeft gewend, wijst de Raad erop dat dit een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partij aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan. Immers laten de door verwerende partij vastgestelde flagrante tegenstrijdigheden met betrekking tot haar deelname aan twee betogingen toe te besluiten tot het volstrekt ongeloofwaardig bevinden van het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas.

2.2.7. Waar verzoekende partij betreffende de flagrante tegenstrijdigheden vastgesteld aangaande haar eerste deelname aan een manifestatie argumenteert zij bij het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken haar asielrelaas heeft aangepast aan dat van M. omdat ze allebei een gunstige beslissing hoopten te krijgen, wijst de Raad erop dat van een asielzoeker redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over de aanvraag van verzoekende partij tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de autoriteiten van het onthaalland vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De kandidaat-vluchteling dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting

rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). Verzoekende partij beperkt zich te stellen over de bevoegde rechtbank, de naam van de rechter en de periode van opsluiting valse verklaringen te hebben afgelegd en geeft derhalve met voormeld betoog toe aan de Belgische autoriteiten bedrieglijke verklaringen te hebben afgelegd.

2.2.8. Betreffende de problemen naar aanleiding van de tweede deelname aan een manifestatie die de rechtstreekse aanleiding vormde tot de vlucht uit haar land van herkomst beperkt verzoekende partij er zich toe enkel te herhalen dat agenten in burger naar haar appartement kwamen waarop zij haar broer contacteerde en naar de familiale boerderij vluchtte en dat de dag erna een huiszoeking bij haar ouders plaatsvond en haar vader voor ondervraging werd meegenomen. De Raad wijst er evenwel op dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijft. Verzoekende partij laat de desbetreffend vastgestelde tegenstrijdigheden totaal ongemoeid en doet niet de minste poging hier ook maar enige verschoningsgrond toe aan te reiken waardoor deze als onbetwist en vaststaand worden beschouwd.

2.2.9. Waar verzoekende partij onder verwijzing naar twee rapporten van Human Rights Watch en Amnesty International, beiden van 2012, stelt dat er door de Iraanse autoriteiten nog steeds repressief wordt opgetreden tegenover demonstranten en er willekeurige arrestaties zijn, oordeelt de Raad dat de loutere verwijzing naar een algemene toestand niet aantoonde dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of een reëel risico loopt op ernstige schade. Deze vrees voor vervolging en of de aanwezigheid van voormeld risico dienen *in concreto* te worden aangetoond, wat gezien het volstrekt ongeloofwaardig bevinden van het voorgehouden asielrelaas niet aan de orde is.

2.2.10. De flagrante tegenstrijdigheden en onaannemelijke houding betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas verhinderen aan dit relaas enig geloof te hechten en laten niet toe verzoekende partij de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

2.2.11. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.12. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – uitgezonderd het overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT